

[Hanne Reintoft.]

rørte, nemlig lønmodtagerne, og fjerne de punkter, hvor arbejdsgiverens interesser som på alle andre punkter i dette samfund er plejet til 100 pct.

Hovedorganisationernes nye forhandlingsregler er set med vore øjne ikke tilfredsstillende. De bærer tydeligt præg af LO-toppens almindelige borgfredspolitik og viser tydeligt disse lederes manglende vilje til at benytte fagbevægelsens talmæssige styrke til at sikre de bedst mulige arbejdsbetingelser og deres manglende vilje til at indføre virkelig demokratiske reformer, så fagbevægelsens enkelte medlem får mulighed for at være afgørende medbestemmende over de forhold, hvorunder han eller hun skal virke i det daglige i det næste par år.

Må jeg her lige sige til hr. Kjær Rasmussen: når vi medtager argumentationen om ro på arbejdspladsen, er det jo modpartens argumentation, vi imødegår med vores stærke krav om forhandling, mægling og aktion. Vi imødegår netop, at der skal være ro på arbejdsgivernes præmisser. Kunne vi få ro på arbejdernes præmisser, nemlig som arbejderne ville have det, er der vel ingen, der havde noget imod det.

Disse, som det vil fremgå af det førnævnte, ikke særlig eftertragtede værdige forhandlingsregler har dannet udgangspunkt for arbejdsministerens lovforslag. Arbejdsministeren har kunnet gøre det uden nogen form for samvittighedsnag over for den borgerlige regerings vælgerskare, fordi indholdet ikke afviger fra, hvad vi kendte tidligere, og ændringerne er som sagt et klart udtryk for LO-toppens alt for villige samarbejds politik med arbejdsgiverne. Måske skulle visse LO-ledere gøre sig nogle overvejelser, efter at de har set arbejdsministerens utrolige velvilje over for deres handlinger.

De kollektive aftaler på arbejdsmarkedet er af afgørende betydning for en stor del af landets befolkning. Det er derfor afgørende, at de foregår med den bredeste form for demokratisk information og medbestemmelse. Men forhandlingerne er, når de kommer så langt som til forlignsinstitutionen, så mørklagt som noget andet. Der føres næsten tragikomisk den lukkede dørs politik; jeg tror, alle TV-seere kender forligsmandens dør med skiltet „Møde“. Det er simpelt hen den løbende information, man kan give til

dem, hvis daglige forhold behandles bag denne lukkede dør. Dette hemmelighedskræmmeri er forkasteligt og bør ophøre. Det ville betyde en helt anderledes deltagelse i den senere urafstemning; det ville være aktivt demokrati, og det formoder jeg alle her er tilhængere af.

Forligsmandsloven har også betydet, at der er en ganske urimelig kort frist for de fagorganiserede til at sætte sig ind i mæglingsforslag, for efter at forhandlerne på arbejdsgiverside mere eller mindre bevidst har trukket tiden ud, kommer forligsmanden så med sit forslag til forlig. Medlemmerne i fagbevægelsen får rent praktisk kun få dage til at sætte sig ind i sagen, hvor andre mere eller mindre effektivt har brugt mange måneder. Det er en hån mod arbejdsmanden, mod maleren, kontorassistenten osv., hvis dagligdag på landets arbejdspladser det drejer sig om. Nogle fagforeninger forsøger at give god information, men deres muligheder er meget små på grund af denne forhalingstaktik.

Forligsmandens beføjelser til at udsætte varslede strejker bliver af arbejdsgiverne bevidst brugt i denne forhalingstaktik. Så meget mindre forstår jeg derfor, at LO er gået med til en formulering af § 11 — det kan være, hr. Erling Dinesen kan forklare mig det — i de nye forhandlingsregler, der lyder sådan:

„Denne bestemmelse har dog ingen virkning, for så vidt der mellem overenskomstparterne sættes arbejdskonflikter i gang.“

Først trækker man forhandlingerne ud. Underorganisationernes forhandlinger har praktisk taget intet givet på grund af henvisningen til, at man først vil se resultatet af forhandlingerne om de generelle krav. Igen klaskes hele overenskomplekset sammen, og så truer man: hvis I ikke siger ja, men stemmer nej og går i strejke, ja, så gælder eventuelle nye goder ikke fra de gamle overenskomsters udløb, men først fra det tidspunkt, hvor det, vi synes er rigtigt, bliver godkendt. Igen et eksempel på, hvor trykket bliver lagt: der er frit valg, men det er meget begrænset, og jeg kan ikke forstå, LO accepterer det.

Lad os tage spørgsmålet om sammenkædningsreglerne; man ynder at kalde det „solidaritet med mindre arbejdsområder“. Den